

נוסח תימן

שילובים

זמני פניסת וציאת השבת

פרשת כניסת ציאת

אחר-קד 18:54 19:52

אמור 18:58 19:58

ברך 19:03 20:03

בחוקות 19:08 20:09

י"ל זמן ז"א

לזמן ירושלים יש להויר
15 דקות לכניסת השבת
לזמן חיפה להויר 9
דקות לכניסת השבת

לכבוד שבת

יום טוב

ירחון לחודש אייר התשע"ח ליצירה בשכ"ט לשטרות
העורך: שלמה מחפוד יצ"ו כתובת המערכת: רחוב הגר"א ו, רה"ע

מ"ד הגאון הגדול שלום נגד שליט"א

זה לזה. והיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם. רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: "כלם מתו מפסח ועד עצרת". אמר רב חמא בר אבא, ואולי רבי חייא בר אבין: "כלם מתו מיתה רעה". מה היא? אמר רבי נחמן: "אסקרה". (יבמות ס"ב ע"ב)

כל העולם נתעטף באבל לאמי, מאז ועד עתה. מנהג בכל ישראל שלא לשא אשה בין פסח לעצרת, ולא משום אסור הוא אלא משום אבילות ששנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא וחלק מתו בין פסח לעצרת, ומאותה שעה נאלץ נהגו להתאבל עליהם שלא לשא אשה בשנים הללו. (רי"ף גיאת, חלק ב עמוד קט, בשם הגאונים)

ראו לדלים, פמה העם היהודי שעלה על המוקד, לא נשבר ולא נכחד. לכן אנו בנים לאבינו שבשמים, נחם על עצמנו להמשיך את עם הנצח לנצח, באהבת השם ותורתו, ובאהבת חנם ואהבת הבריות באמת ובתמים, למען נקדש שמו בעולם, אמן.

מצבי רבוא

ימי ספירת העומר

נדמות מנהיג האמה - רבי עקיבא בן יוסף

ילדי ישראל החביבים,

אתם יודעים שבימי בית המקדש החל בעסק גדול הקדוש בקמה ממחרת השבת של פסח, הוא קציר העמר, ט"ו בניסן בין הערבים? מאותו זמן החלו לספר שבועה שבועות, מפסח ועד עצרת. ימים אלה ימי הספירה, ימי שמחה היו, "שמחת הקציר", אך גם ימי דאגה היו, דאגה לחטה שלא תכה בשדפון וירקון ושלא יחסלנה ארבה, ולכן ספרו בקציר רוח את חמשים הימים שבין פסח קציר השעורים ובין פסח קציר החטים.

מסחרב בית המקדש ונשמה הארץ, בטל הסקס של התחלת הקדוש בקמת ישראל ושבט משוש קציר העמר והנפתו, אך ספירת העמר לא בטלה, ולדעת הנזיר הגדול, החייב של הספירה מן התורה ומשיכה עד זמננו. אולם ימי הספירה היו לנו לעתים לעגות נפש, ימי נגועים לבית המקדש שייבנה במהרה בזמננו, וכמיהה לשדות חמד ולגן פוריה, ומאז תקנו לומר לאחר הספירה: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בזמננו, אמן".

וברוח זו אמרו גדולי חכמינו בפרובינציה: אין מברכין זמן (שהחינו) בספירת העמר, לפי שאין מברכין זמן אלא על המתחדש שיש בו הנאה ושמחה ובה אין לנו שום הנאה, יש בו צער, שמכריון חרבן הבית, שאין אנו יכולים להביא 'העמר'. (ר' זרחיה הלוי גירונדי ב"המאור" על אלפסי, מהמאה י"ב, ורבי אהרון הכהן ב"אורחות חיים" מתחילת מאה י"ד).

דמות המנהיג האגדי רבי עקיבא.

רבי עקיבא היה רועה צאן ארבעים שנה ולמד ארבעים שנה ופרנס את ישראל ארבעים שנה, משמת רבי יוסי בן יועזר איש צדדה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים, בטלו האשכולות ולא עמד אשכול עד שעמד רבי עקיבא. (ירושלמי סוטה פ"ט ט"ה)

רבי עקיבא היה רועה של כלבא שבוע, ראיתו רחל בתו של כלבא שבוע שהוא צנוע ומעלה, אמרה לו: אם אתה קדוש לך תלך לבית המדרש? אמר לה: הן. נתקדשה לו בצנוע. שמע כלבא שבוע והוציאה מביתו והדירה הנאה מכל נכסיו. הלכה ונשאת לרבי עקיבא. ראו מה עשתה, עזבה את בית אביה העשיר וחייה בעני, בימות החורף היו יושנים במתבן והיה מלשט תבן מתוך שערותיה, אמר לה: אלמלא היה בידי הייתי נותן לך ירושלים של זהב. בא אליה ונדמה להם כבן אדם וקרא על הפתח ואמר להם: תנו לי קצת תבן, שאשתי ילדה ואין לי במה להשכיבה. אמר רבי עקיבא לאשתו: ראי אדם זה שאפלו תבן אין לו. אמרה לו: לך למד בבית המדרש. הלך וישב שנים עשרה שנה בבית המדרש לפני רבי אלעזר ורבי יהושע. חזר לביתו עם שנים עשרה אלף תלמידים. שמע רבי עקיבא שהיא אומרת: "אם ישמע לי, ילך עוד שנים עשרה שנה. והלך וחזר עם עשרים וארבעה אלף תלמידים. יצאו הכל לקראתו. אמרו לה השבנות: שאלו לך בגדים ולבשי והתפסי. אמרה להן: "יודע צדיק נפש בהמתו". כשהגיעה אצלו, נפלה על פניה והיתה מנשקת רגליו. דחפה תלמידיו, אמר להם: הניחוה! שלי ושלכם שלה הוא. שמע אביה שאדם גדול בא לעיר, אמר: אלך אצלו אפטר שיתיר נדרי. בא אצלו, אמר לו רבי עקיבא: אלמלי ידעת שיהא בעלה אדם גדול היית מדירה? אמר לו: אפלו פרק אחד אפלו הלכה אחת. אמר לו: אני הוא. נפל על פניו ונשקו לרבי עקיבא על רגליו ונתן לו חצי ממנו. (כתובות ס"ב ע"ב ונדרים נ' ע"א)

אמרו: שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטופטוס, וכלם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד

מצבי סופרים

סדר הלימוד - אפרתם שופיה

תלמודנו היה מסודר ומתקן. לכל יום תכנית משלו. ביום א' קוראים פרשת השבוע והפסוק עם תרגום ורש"י. אחר הצהריים לומדים תנ"ך עם הגויים ולפי הטעמים. לדגמה: "ויהי בימי שפט השפטים" (רות א', א) - וי"ו פתח וי, ה"א יו"ד חירק ה', ויהי, וי פתח, ויהי חירק ויהי; ב"ת יו"ד חירק ב', מפתוחה יו"ד צירי מ', בימי; בי חירק, מי צירי, בימי וכו'. ההגוי הזה מבטיח שהילד לא יטעה לעולם, לא באותיות, ולא בכוונת הנכון. ביום ב' - משנה עם שאלות ותשובות. ביום ג' - שלחן ערוך ופרקים ממנו המאור לפי הסדר שקוראים בבית הכנסת. ביום ד' - עין יעקב. ביום ה' - לפני הצהריים חזרה על פרשת השבוע עם תרגום, תפסיר, רש"י וההפסוק, ואחר הצהריים מקדש לכתובה. ביום ו' - למוד בספר הזהר מפרשת השבוע. הילדים מתפללים שחרית וערבית עם המורי בבית המדרש. כל ילד משמש כשליח צבור לילדים לפי תור. אחרי התפלה הולכים לאכל ארוחת בקר וחוזרים ללמוד.

ביום ששי היינו מקדימים לבית הכנסת לקרא זמר עד זמן התפלה. בניו של המורי היו נוהגים לבוא לפי סדר זה: ראשון היה בא הקטן שבבית; אחריו בא זה שלפניו, והקטן היה עומד לכבוד אחיו הגדול ממנו; אחר כך בא השלישי, ושניהם עומדים לכבודו; אחר כך בא הרביעי ושלישת האחים עומדים לכבודו; ולבסוף היה בא האב וכל הצבור היה עומד לכבודו עד שישב. התפלות ברנעים אלה לא היה לה גבול. עיני היו זולגות דמעות אשר מן המורי שלי ומהדרמה המתרחשת נגד עיני. בקנסות השנה בהנהגתו של מ"ו יחיא נחום ז"ל, היה אותו דבר. הוא היה ידוע בכל קהלות תימן. ידיעותיו בתורה וקולו הערב והנעים היו מן הנדירים בתימן. בית הדין הגדול בצנועא מנה אותו לבדוק ומבקר בכל ערי תימן.

"אין העולם מתקיים אלא בשבילי הכל בידם של העוונות של בית רבן"

מאכלות ימין

שליחיו של מלאך המוות

(עפ"י ד. נוי, בספר 'ארחות תימן' ויצא לאור בקרוב בספר "אגדות תימן")

מעשה בערבי שראה בחלמו אדם עומד לפניו וחרבו שלופה בידו. למראה האיש אחז אותו פחד גדול והוא שאל: "מי אתה? אדוני? והאיש ענה: "מלאך המוות אנכי, ובאתי לטל את נשמתך בחרב זו אשר בידי, כי הגיעה שעתך לפטר מן העולם". התחנן הערבי בפני האיש: "אנא אדוני! הטה און לדברי. הנה ברוך אותי האל בבנים ובבנות, אך עני וחסר כל אנכי, ואין לי דבר להוריש להם. הגדל נא חסדך עמדי והרפה ממני עד אשר אחסך לילדי ממון ורכוש, ותהיה להם פרנסה אחרי מותי". נגעו הדברים ללבו של מלאך המוות, השיב חרבו לנדנה ואמר: "הפעם שומע אני בקולך, לך לשלום, והיתה לך נפשך לשלל. אך בפעם השנייה, דע כי לא יועילו תחנונים, ואתה לא תנצל מיד". אמר לו הערבי: "אסיר תודה אני לך, אדוני. אך לפני בואך בשנייה, שלח אלי שליח להודיעני כדי שאכין עצמי לעולם האמת, ולא פל עלי פחד המוות".

הקיץ הערבי והנה חלום. הוא יצא למלאכתו בדרך יום יום, ושכח את החלום ואת המוות. הוא האריך ימים רבים, עשה רכוש, השיא את הבנים ואת הבנות, וזכה לנכדים ולנכיות. כשהזקין ובאה עת פטירתו, חלה ונפל למשכבו. והנה הופיע מלאך המוות למראשותיו, וחרבו שלופה בידו, והוא מבקש את נפשו לקחתה.

"הלא אמרתי לך לשלח אלי שליח להודיעני דבר בואך, למען אתכונן, וכיצד באת אלי במפתיע? שאל הערבי.

"הנה שנים על גבי שנים שלחתי לך שבעה שליחים, וכלם חיים וקיימים אצלך", אמר לו מלאך המוות.

"למה תשטה בי"? תמה הערבי, "לא הגיע אלי אף לא שליח אחד". מלא מלאך המוות פיו שחוק ואמר: "הבה אמנה לפניך את שבעת השליחים,

וכלם לפניך כאן נוכחים: ראשון - העינים. לפנים ראו עיניך החדשות ממרחקים, ועתה כהו וחשכו. שני - האזנים. לשעבר קלטו כל רחש קל, ועתה לא שמעו אף קול חצוצרה. שלישי - השנים. בעלומך טחנו אבנים, ועתה לא נותר מהן מאומה. רביעי - שערותיך. בנעורך השחירה בלוריתך כעורב, ועתה קרח ראשך ושערותיך הדלות הלביוו.

חמישי - קומתך. בבחוריתך היתה זקופה כתמר, ובזקנותך נכפפה כקשת. ששי - הרגלים. לפנים הלכת בטוחות על שטים, ועתה מדדה אתה על שלש, כי בלי מקל אינך יכול ללכת.

שביעי - התאבון. לפנים התענגת על כל מאכל שבא לפיך, ועתה כל מזון תפל בפיק. הנה שבעה שליחים מניתי לפניך, ומה תבקש עוד? לא מצא הערבי מענה בלשונו, ומסר את נשמתו לידי מלאך המוות.

וכך דרשו חכמים במסכת שבת דברי שלמה המלך:

(א) וזכר את בוראך בימי בחירתך

עד אשר לא יבאו ימי הרעה - אלו ימי הזקנה.

והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ - אלו ימי הפשיח.

(ב) עד אשר לא תחשף השמש - זו פדחת.

והאור - זה החטם.

והירח - זו נשמה.

והנוכחים - אלו הקטנות.

ושבו העבים אחר הגשם: - זה מאור עיניו של אדם.

(ג) ביום שיעזו שמרי הבית - אלו הפסלים והצלעות.

והתענותו אנשי החיל - אלו שוקים.

ובטלו הסתנות כי מעטו - אלו שנים.

וחשכו הראות בארבות: - אלו עינים.

(ד) וסגרו דלתים בשוק - אלו נקביו של אדם.

בשפל קול הטחנה - בשביל קרקבו שאינו טוחן.

וקום לקול הצפור - שאפלו צפור מנערתו משנתו.

וישחו כל בנות השיר - שאפלו קול שירים ושירות דומות עליו כשיחה.

פיצוח ושששום

השלימו את האותיות החסרות בתוך הפסוקים מספר משלי (שמנהגנו ללמד בו בין פסח לעצרת) וגלו את הבית הראשון של השיר אותו נהגו אבותינו לשיר בחג השבועות. שלחו אלינו ואולי תזכו...

1. נצר בני מצות _ בוך
2. לי עצ _ ות_ שיה אני _ ינה _ י ג_ ורה
3. כ_ _ ל _ "יתי לאבי _ ל ויחיד לפני אמי
4. בע_ לאב_ו ב_ כס_ ל וממר ליולדתו
5. _ ון _ ש_ר ק_ית עזו ורחומה _ שגבה במשכתי
6. תנה בנ_ ל_ך לי ועיניך דרכי תצרנ_
7. _ יל _ גיל אבי צדיק _ יולד חכם ישמח בו
8. יסר ב_ך ויניחך ו_יתן מעדנים לנפשך

חידה

ראשית שמי, אמצע שמי. אמצע שמי, ראשית שמי.
סוף שמי, חצי סוף שמי. מהו שמי?

זוכה החודש

הילד הנעים יונתן זכריה הי"ו

בין הפותרים נכונה יגורל מכונא מפאר,

את הפתרונות יש לשלח לשלמה מחפד - הגר"א 1 ראש העין.

נתן לממש את הזכיה ב"נוסח תימן" ביריבונים 26 בני ברק.

האכה ואנה

ספירת העומר

בימי ספירת העומר נהגים מנהגי אבילות שונים. מהם, יש נוהגים שלא להסתפר מתחלת ספירת העומר, ועד יום ל"ג בעומר, ויש נוהגים כן ממחרת ראש חודש איר, עד חג השבועות. ולפי שני המנהגים, נמצא שההל אבילים במשך ל"ג ימים. אמנם, בדורות הקדמונים לא פשטו מנהגי האבילות בקרב רב העם, והיו מסתפרים כרגיל לכבוד שבת, משום ענג שבת. ומנהג העולם בתימן היה להשהות את התגלחת הראשונה של הקטן, בגיל שלש או ארבע שנים, עד לחל המועד, ואז לגלחו בפריהסא וגרב שמחה. אמנם, בדורות האחרונים לא נהגו כן.

פרקי אבות

פרקי אבות מנוקדים כמסורת יהודית תימן עם שלושה פירושים: הרמב"ם, רבינו עובדיה מברטנורא ופירוש מארי יצחק וזהו זצ"ל. בספר זה מובאים פרקי אבות פעמיים. פעם אחת, בנוסח כתבי היד הקדומים מתימן והרמב"ם, ופעם שנייה בנוסח ספרי הדפוס. כולל שמונה פרקים להרמב"ם (הקדמה למשנה) בתרגומו של מו"ר פנחס קורח שליט"א.

גודל ספר 24 ס"מ x 17 ס"מ

במחיר של: 9 ש"ח

במקום: 22 ש"ח

נוסח רימן

המרכז להפצת ידועות תימן

המבצע מוביל ללקוחות פריטים ולא למשקקים ולחודש אייר התשע"ח בלבד, עד גמר המלא.

* ספרים * טריות * דיסקים * לבוש תימני * גריל לפיתות * פלטה מתקפלת לשבת ועוד.

רחוב בירנבוים 26, בני-ברק א' ה'-10:00-21:00, יום ו' 13:00-9:00

טל: 053-3336661 03-6781444

איא לחודש אייר